

Bogo Pregelj:

Punčkinе prigode

4. V hotelu »Pri Rdeči kapici«

»Eeha!« je ustavil Miha svojo kočijo tik pred širokimi stopnjicami bele hiše z zlato streho, na kateri se je blestelo v tisoč lučih napis:

»Grand Hotel — Rdeča Kapica — Caffé - Restaurant - Dancing.«

Nosek je vzel iz predala, ki je bil skrit v prevleki voza, kos rumenega papirja in napisal z zlatim nalivnim peresom, ki je bil zraven:

»Iz mojega računa pri PCB (pravilnični centralni banki) naj se izplača v roke g.

višče iz dežele. Ze ne pomnim, kdaj je bil tu zadnjič kak kraljevič. Samo se bolniki, nekaj čarovnikov in semtertja kakšna vedeževalka se še ustavi. Kajne da dve stanovanji v prvem nadstropju za milostivo gospodično in za vas, gospod maček Seveda. Ha!o, boy, odnesi prtljago. A tako, je nimate nič s seboj. Seveda, seveda. Bomo vse oskrbeili. Točna postrežba — hitra postrežba. To je naše prvo pravilo. Prosim, izvolite!«

Punči je stopila z voza in šla ob Ne-

Mihi zlatov 100 (sto). Maček s škornji!«

Ta listek je izročil Mihi, ki ga je, počasi prebral, ga preganil, spravil nekam pod svoj široki plašč in se zahvalil:

»No, oni so še dober gospod. Drugi pa so po navadi hudo umazani.«

»Sem vedel, da boš z menoj zadovoljen,« se je zasmejal Nosek, potem pa se je obrnil k gospodu v živozelenem fraku in rumenem telovniku, ki je med tem prišel po stopnjicah in z globokim poklonom odprl vrata.

»To pa je res preljubeznjivo od vas, gospod Janez, da ste se sami potrudili.«

»Kaj vendar mislite, samo v čast si štejem, da smem pozdraviti tako odličnega gosta. Slabi časi so dandaneš. Boljši sloji sploh ne odhajajo več na leto-

skovi strani po stopnjicah k vratom. Gledala je precej debelo gospoda, ki je drobnel pred njima. Kako more toliko in tako hitro govoriti. Malo je zmajala z glavo in sunila Noska v bok:

»Kdo pa je ta pajac? Nekam znan se mi zdi, pa je vendar drugačen.«

»Ga ne poznaš? Srečni Janez je, ki je zaslužil kepo zlata, pa jo je zamenjal za konja in konja za kravo in tako naprej, dokler ni tmel na vse zadnje le brus, ki pa mu je padel v vodo. Potem šele je bil vesel. Kasneje se je oženil z Rdečo kapico. Od takrat pa samo računa, kako bi zaslužil. Še danes je prepričan, da si ni pridobil toliko denarja, kakor je bilo vredno ono zlato!«

»Pa mi je takrat bolj ugaljal, kakor

zdej,« je dejala Punči malo žalostno. Takoj nato pa se je plašno oklenila Noskove tačke.

»Kdo pa je to?«

Skozi vrata je stopil v vijoličasti, z zlatom vezeni uniformi velikani. V roki je držal palico s srebrom okovano, dolgo in debelo kot brzovajni drog. Iz ust, ki so bila od ušesa do ušesa, sta mu striela dva ped dolga zoba, v enem je bila za pest debela zlata plomba. Njegove brke so bile daljše, kakor Punči od peta do vrh glave in so mu zarastle lici do obrvi. Zato pa je imel sredi čela veliko oko. Samo zenica je bila tolikšna, kakor čaša, iz katere je pila Punči mleko za zajutrek.

»To je vrtar. Saj vidiš, da ima uniformo. Je eden izmed onih ajdov, ki so živeli svoje čase na zemlji. Pa so jih ljudje pregnali s tem, da so preveč zvonili. Zdej so reveži pri nas po službah. Pa je težko z njimi, ker preveč pojedjo.«

»Tako, tako!« je pokimala Punči in pogledala sočutno ajda in si skušala predstaviti, koliko bi pač moral pojedsti, da ga ne bi od gladu bolet želodec.

Vendar Punči ni mogla naprej premišljevat, kajti že so stopili v vežo in zal fantek je odprl vrata k dvigalu. Nič ni bil večji od Punče. Ogrnjen je bil v rdečo haljo 'n Punči se je zdelo, da ima na hrbtu dvoje sinjih metalnih peroti. Za hip je pozabila, da je odlična oseba. Stopila je k fantku, podala mu roko in ga vprašala:

»Kako ti pa je ime?«

Pa jo je že poklical Nosek. Stopila je v dvigalo. Vrata so se zaprla. Med vožnjo jo je opomnil Nosek:

»Punči, ne spodobi se ogovarjati lift-boya za mlade gospodične. Že sploh ne, še manj pa za te, ki greš zdej na dvor našega presvitlega carja. Takih vilenjakov je pri nas na kupe.«

»Kaj mi mar, če se spodobi ali ne. Prijeten je in mi je všeč,« se je ujezila Punči.

»Ne, moreš me ubogati, drugače se boš morala takoj vrniti. Vendar pojdi zdej, umij se, počest in se preobleci. Potem pojdeva k večerji.«

Služkinja z belim predpasnikom ji je odprla vrata v sobo. Sredi nje je bila razgrnjena preko stola rožno rdeča svilena obleka. Ali je ta zame? je pomislila Punči in se obrnila k služkinji:

»Prosim, gospa vila, če bi mi pomagali pri oblačenju. Nisem še navajena, da bi se sama napravila.«

»Seveda, milostiva gospodična, saj mi je samo za vas skrbeti. Vendar oprostite, nisem vila, samo ena izmed nevhvaležnih sestrah sem. Kar gospodična Joži me kliče. Boste bolj toplo ali bolj hladno kopelj. Tudi počesala vas bom.«

Punči se je gledala v zrcalu. Močno si je bila všeč. Kakor rožni cvet jo je obdajala obleka, komaj se gledale izpod nje srebrne konice nizkih čevljev. In kakor velike gospodične je imela ustne pobarvane z rdečilom. Na licu pa je imela pod

levim očesom drobno črno zvezdo. Punči je bila zadovoljna. Tako se ji ne bo treba sramovati pred kraljičinami, ki jih bo še srečala. Na vrata je potrkal Nosek:

»Boš kmalu gotova, Punči. Grozno sem že lačen!«

»Takoj, takoj, Gospodična Joži, še malo parfuma.«

Še kratek pogled v zrcalu. Odprla je vrata. Nosek je stopil od začudenja korak nazaj.

»Prečudovito, Punči, kako si zala. Kar bojim se, kaj bo dejala Snegučica, ko bo spet vprašala svoje zrcalo, ki ga je podedovala po mačehi, in ji bo odgovorilo:

»Najlepša je Punči v deželi vsej.« Res se bojim!«

Malo v zadregi, pa vendar močno zadovoljna se je Punči zasmejala:

»Dobro je, da sem ti všeč. Vendar tudi jaz sem grozno lačna, zato kar hitro pojdiva!«

V obednici je bila dolga vrsta miz, gotovo trideset ali pa še več jih je bilo. Ob njih so stali natakarkarji v sinjih frakih, ki so se vsi hkrati priklonili in se spet zravnali, ko sta vstopila. Punči je pri tem ušel skoro smeh, ker se ji je zdelo, kakor da so na vrvcici, ki jo nekdo poteza. Vendar je ostala resna. Dostojna moram biti, kakor visokorodna gospodična. Vsi hkrati so ju obsuli, ko sta se vsedla. »Juha! — Pečenka — svinjska — telečja. Kompot — rožni, mesečinski. Vino — med — oranžada — sladolec,« je završalo. Nosek je naročal. Kakor hitro je izgovoril, je zamahnil natakarkar v zrak, že je imel v roki posodo in jo postavil pred nju na mizo.

»Dovolite, da vas seznanim.« Starejša, obilna gospa se je sladko zasmehljala in pokazala na gospoda poleg sebe. »To je Rdeča kapica«, je pomislila Punči, ker je videla na gospejini glavi rdečo, z zlatom vezeno avbico, »škoda, da se je postarala, kakor njena mama je.«

»Gospod dvorni nagajivec Puk — gospod Maček s škornji, gospodična Punči,« je predstavljala Rdeča kapica.

Nekaj takega pa Punči še ni videla. Puk je bil njene velikosti. Njegova obleka je bila pol rdeča, pol rumena. Hlače je imel prižaste, na glavi pa sinji cilindar, ki je bil vsaj tako visok kot on sam. Za njim pa še daljše pavje pero. Toda njegov obraz! Okrogel je bil kot polna luna, široka usta da bi vanje lahko vtaknil obe pesti, zafrknjen nos je bil velik le kakor grah. Ko se je odkril, se je zasvetila rdeča pleša, le v sredi glave je stal samotni čop las kakor zelen rog. Še ušesa so bila posebne sorte. Ozka, dolga, zašiljena, so imela na vrhu tri nakodrane diake. Punči se je morala zasmejati, čeprav ji je bilo težko, ker se je bala, da bi Puka s tem užalostila. Ko je ta videl njen smeh, se je v priklonu trikrat prekopicnil. Tlesknil z rokami in zakikrikal: »Vam ugajam, gospodična?«

Komaj je Punči skončala obed, toliko se je morala smejati ves večer Puku. Res ji je močno ugajal. Zato je bila tem bolj

vesela, ko je zvedela, da bodo skupaj potovali v stolno mesto. Kar prehitro je morala iti spat.

Ko jo je ob slovesu vprašal mucek ob vratih, kako ji ugaja njegova domačija, mu je dejala:

»Lepo je. Posebno Puk mi ugaja. To pa je čudno, da je prav za prav ravno tako kakor pri nas, čeprav je drugače?«

Nosek se je nato le zagonetno nasmehljajal:

»Lahko noč.«

(Dajte prih.)

Zgodba o hvaležnem pajku

Majda je sedela v svoji svetli otroški sobi in zajtrkovala. Nenadoma pa je odložila žličko in se z velikim zanimanjem zagledala v pajka, ki je lezel po tleh. Majda je imela vse živali rada in ni delala razlike.

Tedaj pa je prišla v sobo služkinja Nežka, in ko je videla, da Majda ne je, je sledila njenim očem in zagledala pajka. »Fej!« je vzkliknila, »pajek!« In zavihetela je metlo, ki jo je držala v roki, da bi pajka ubila. Tisti mah pa je Majda planila s stola. Hitro se je sklonila in ujela pajka v svojo majceno ročico.

Nežka se je stresla. »Kako moreš prijeti pajka!« se je zgrozila.

»Ne dam ti, da bi ga ubila!« je rekla Majda.

»Saj je samo pajek,« je odvrnila Nežka in skomignila z rameni. »Vrzi ga skozi okno!« in odprla je okno.

Zunaj je bilo vse zmrzlo. »Ne, ne smem ga vreči ven. Tukaj bi gotovo zmrznil,« si je mislila Majda. A rekla ni ničesar; iztegnila je peščico skozi okno, tako da je Nežka mislila, da je res vrgla pajka na cesto.

Komaj pa je Nežka zaprla vrata za seboj, je stekla Majda k vratom, kjer je našla ob robu zidu ozko špranjo. Položila je pajka v špranjo. »Tako,« je rekla, »kar tukaj ostani, uboga, majcena živalca! Ali si se zelo prestrašila?«

Pajek je čepel v špranji in dolgo gledal otroka; nato je hitro zbežal.

★

Pajek se je v špranji kmalu udomačil. Skrivaj si je spredel lepo mrežo, kar mu je Nežka zelo zamerila, med tem ko je bila Majda tega vesela.

Neko noč se je pajek nenadoma prebudil. Temna slutnja mu ni dala spati. Hitro je zlezal iz špranje in se ozrl po sobi. In zdaj je zagledal v svojo neizmerno grozo, da so se bile Majdine oblečke, ki so ležale na stolu poleg peči, vnele in so plamenčki že veselo švigali proti stropu. Gost dim se je valil po sobi. V postelji pa je ležala Majda in sladko spala, kakor pač spijo pridni otroci.

»Majda,« je zaklical pajek, »Majda!« Toda Majda se ni zganila, zakaj pajkov glas je bil preslab, da bi ga bilo moglo zajeti človeško uho. Ko se je pajek tega zavedel, ga je groza obšla, zakaj Majda je imel zelo rad in nepopisno se je bal zanjo.

Hitro je splezal po steni do postelje in se počasi spustil Majdi na obraz. Toda otrok je mirno in trdno spal. Malo je mrdnil z obrazom, a zbudil se vendar ni. Tedaj si je mislil pajek: »Moram ji na uho zakričati, da gori, pa se bo zbudila!« Počasi se je splazil Majdi v uho in zakričal: »Majda! Majda!«

Otrok je planil pokonci in pajek je padel iz ušesa. In zdaj je Majda videla, da v sobi gori, in začela glasno kričati. Takoj so prihiteli starši in Nežka in kmalu je bil ogenj pogašen. Oče je odprl okno, da se je soba prezračila, in predno so odšli iz sobe, je Majda že spet spala in mirno dihala.

V svoji tesni špranji pa je sedel pajek in ljubeče bedel nad spanjem otroka, ki mu je bil nekoč rešil življenje.

Dušan Vargazon:

Janček

Tiho se žarki prelivajo,
mehko ti volno umivajo:
janček, glej, zdaj boš ves bel!

Gledaš me; veš li čemu,
vrstico imaš krog vratu?
da se mi ne bi otel.

Če pa jo utrgaš, ves mlad,
in se mi skriješ sred trat,
daleč bom pentljo razločil,
urno bom k tebi poskočil —
pa bom imel te takoj:
Janček, zato, ker si moj!

Poredna zgodba o krojaču Nitki

ki je svoj živ dan zmrzoval in v krušni peči od mrtvih vstal.

Ah, hladna je jesen prišla,
pritresla meglo, dež in slano.
Krojaček Nitka čepetá:
»Le kaj bo z mano, kaj bo z mano!
Nikdár ne morem se ogreti —
hudo, hudo mi je živeti!«

In kuri, kuri krušno peč —
dve peki v dnevu bi opravil —
s kokošmi vred odhaja leč —
vse, kar ima, je nase spravil. —
A zanj ni toplega počitka —
mraz te bo vzel, krojaček Nitka!

Pred zimo revček je zbolél
in zadnjo uro je zaslutil.
Le to poslednje je želel,
kar res prav ves je v sebi čutil:
»Nikarte, prosim, v grob me dati,
»kako bi mogel v mrazu spati!

Svoj živ dan sem zmrzoval,
strašno so uhliji mi ozebli, —
zdaj naj bi večno v mrazu spal,
ko me v zemljičo bi zagrebli?!!
O, v pač polena naložite,
po smrti — prosim — me sežgite!« —

In je umrl... Gospod župan
prižgal je svečo in posvetil:
»Krojaček Nitka bo sežgan!
— Teda; polena je podnetil —
In že je v peči zagorelo...
»Mir, mir njegovemu pepelu!...«

Gredo pogledat drugi dan,
kdo v peči si vesel prepeva:
Krojaček Nitka ves vzravnan,
glej, na ogorkih se ogreva;
iz prsi se mu vtrga vzdih:
»Zapríte, joj! — Prepih! Prepih!«

Je že tako!

Nič ne vemo, kaj je bilo,
kaj se Janezku storilo,
v šolo ni ga nekaj dni —
v kamri v postelji leži...

V kamri Janezek vzdihuje,
ljubko mati ga neguje:
»Kaj je bilo, le povej!« —
Janez pa molči naprej...

Muc edini ve resnico:
»Hi, nekdo je hruške kradel
pri sosedu... Pa je padel
s trhle veje na butico...«

Maksa Samsa:

Pokopališče in strah

V neki župniji pri nas na Notranjskem stoji cerkev na gričku, da se mrtvi na pokopališču lahko po mili volji razgledujejo po svojih bivših domovih. Pod cerkvijo gre cesta. Na ovinku tik pod mrtvašnico stoji križ, postavljen rajnemu Kumbri, ki so ga pred davnimi leti roparji tam ubili in skočaj na kose razsekali. Tega ovinka se ljudje ponoči radi ogibljejo; le oni, ki mu sila ne da izbire, ali ki se ne mení za govornice ljudi, ki pravijo, da tam vsako noč straši, se upa mimo tudi tedaj, ko je v stolpu odbrnela enajsta ali druga popolnočna ura.

Starega Vratarja — nu, tedaj je bil še fant od fare — je doletelo, da je moral nekoč okrog desete zvečer v bližnjo vas. Pot ga je vodila po cesti poč pokopališčem. Povsod tišina in tisti mir, ki lije v strahopetne duše grozo. Vratar pa tudi ni bil ravno junak. Blížal se je ovinku, kjer je vsako noč čuti milo vzdihovanje in v srce segajočo tožbo rajnega Kumbra... Pa je posluhnil — a je slišal! le zadnji odmev svojih korakov in nič drugega. Ko je prišel do znamenja, se je jel križati, pa je komaj izpregovoril »in sina...«, ko mu je zastala roka in sap pa. S pokopališča se je čez zidec jelo valiti nekaj črnega in se je mimo njega prekobalilo čez cesto v spodaj ležečo dolinico. Vratarju so se lasje na-

ježili... V brezmejni grozi se je ozrl navzgor, pa je zagledal na zidu spet nekaj črnega, ki mu je nekako pokimalo — tako se mu je zdelo — in se prekucnilo čez zidec. To pot pa naravnost proti njemu, da se je komaj utegnil ogniti. Potem pa za prvim v dolinico...

Vratar ni zavpil, ker mu je strah zavezal jezik in stisnil grlo... Nekaj trenutkov je premišljeval, ali naj gre naprej ali nazaj. Pa se je odločil za drugo in jo je ubral proti domu. Ne prestano se je oziral, spotikal ob kamenje, da je nazadnje ves potolčen pribezljal v svojo vas in dal z glasnim vpitjem duška svoji grozi. Pritekli in zbrali so se sosedi in so komaj spravili iz njega, da je povedal, kaj se mu je pripetilo.

»Kdo gre z menoj? Pojdimo gledat in se prepričati!« se je oglasil stari Ulčar. »Mi vsil!« so odgovorili fantje, vzeli s seboj luči, ki so jih menili prižgati šele ob znamenju.

Ze so prišli do ovinka in glej: že se je privarilo mimo njih, da so vsi obstali. »Prav tako kakor poprej!« je šepetal Vratar — a fantje: »Polovica nas gre na pokopališče, ostali pa stražite tukaj!«

Šli so po tihem za zidecem, odpru vratca in postali. Takrat pa je tudi tiste, ki so bili srčni, nekako pretreslo: zagledali so neko postavo, ki se je sklanjala zdaj zdaj nad grobe, kakor bi nečesa iskala. Pa se je opogumil Škrlejev Mihče in zavpil: »Kdo si?! In je bilo čuti samo »Ojoje« — in postava je hotela pobegniti pri zadnjih vratih. Mihče za njo, drugi so mu sledili in so postavi prav v zadnjem trenutku prestregli pot. Nekdo izmed njih se je zagnal proti njej in jo zgrabil. Po...

gali so mu še drugi, pa ni bilo preveč treba, ker se je ugrabljenec tresel kakor velikonočna žolca in komaj dahnil: »Pustite me, pustite! Nikoli več! Nikoli!...« Posvetili so vanj in pred njim je stal njihov sovaščan Jeshar, bled ko zid, iz oči pa mu je sijala taka groza, da se jim je smilil. Morda je mislil, da so sami mrtveci, ki so ga zalotili, ko je po grobeh s krtolomom žel travo za svoje koze in jo natlačeno v vreče spuščal v dolinico, kjer je nanjo čakala njegova žena, kajzarica Mica. Ko je fantom to jecljaje razložil, so mu dejali: »Da te ni strah in sram krasti ponoči na pokopališču! Šel bi bil, če si že tak, na travnik in ne sem. Ostrašil si Vratarja, sebe in nas!«

Ko je zvedela še ostala polovica, ki je čakala pod zidcem na cesti, kaj in kako, so še oni dobro oprali prestrašenega Jesharja. A Vratar: »Rajši bi ti bil dovolil, da si mi pokosil celo njivo najlepše detelje in vso otavo povrhu...«

Ko so prišli domov, je bila po vseh hišah luč, tako hitro se je raznesla novica o tistem, kar je bil videl Vratar, a ljudje so mislili na rajnega Kumbra in sami pri sebi polglasno vzdihovali: »Bog se usmili njegove duše!«

Ivan Albreht:

Bajka

Po zeleni gorji
bela žena hodi,
zlate češe si lase,
šteje svetle tolarje.

Nižje v gosti šumi
divji mož grduni,
lomí bukve, da ječe
in podi na lov polhé.

Na livadi vile
so se prebudile,
v krogu deci zapoje,
da bi sanjala sladko. —

Bela žena s tolarji
pa divjina polharski
in z livade vile,
kam ste pobegnile?

Belo ženo v goro,
vile v cvetje skrilo,
a divjaka v les
solnce je z nebes.

Zdenko M.:

Pravljica o krvavem stegnu

Bilo je v davnih, davnih časih. To je bilo takrat, ko še niso poznali avtomobilov, ne aeroplanov; ljudje so potovali peš.

In tako sta šla nekega vročega poletnega dne Jezus in sv. Peter na zemljo, da vidita ali je pri ljudeh še dobroti. Pot jima je curkoma tekel s čela in zaman sta iskala sence, da bi se v njej odpočila. Mučila ju je grozna žeja, toda tudi vode ni bilo daleč na okrog nikjer.

Počasi sta hodila po samih skalah, le tu pa tam sta v ozkih, redko posajenih

kotanjah opazila zemljo, poraščeno s travo, katero pa je solnce že zdavna ožgalo.

In tako sta potovala ves dan, dokler nista, ko se je zvečerilo, mirno zaspala. Tri dni je trajala njihova pot, ne da bi kaj popila, kaj šele zavžila. Pa sta zagledala tretji dan vsa srečna — dolino, po kateri je tekla kot srebro, voda. Vsa dolina je bila posajena s prijaznimi vasicami, okrog in okrog katerih so rasli vinogradi polni otrok, ki so prav dobro poznali one trte, na katerih je dozorevalo najlepše grozdje.

Jezus in sv. Peter sta le s težavo prišla do vode. Odpočila sta se v senci mogočnih topolov in ko sta se dodobra ohladila, sta se napila kristalno čiste vode. Žeja je bila pogašena, toda mahoma se jima je pričel oglašati lačni želodec. Šla sta proti vasi. Spotoma sta srečala mnogo mnogo vinogradov, v katerih je rumenelo sladko grozdje. Sv. Peter je hotel utrgati grozd, toda Jezus ga je opomnil, naj ne trga brez dovoljenja. Šla sta naprej in naletela na gnečo otrok, ki so bili namenjeni v vinograd.

Radovedno so bosopetci ogledovali

raztrgana popotnika. Sv. Peter je milo gledal na bližnje grozdje. Jezus ga je opazoval pa je nagovoril otroke:

»Ali nama daste grozd? Že tri dni nisva ničesar okusila!«

Za odgovor so se jima jeli smejati in zagnali so velik vrišč, pričeli pobirati kamenje... Le s težavo sta odnesla Jezus in sv. Peter pete proti hišam.

V vasi so ju vaščani prav po grofovsko postregli, čeprav ju niso poznali.

V nagrado za to jim nebo tisto leto ni poslalo toče. Trte so se kar šibile in grozdje je bilo polno zlahnega soka. Nehvaležnim otrokom pa se je prikazala v vinogradu grda čarovnica s krvavim stegnom, ki še danes straši, kadar gredo hudobni otroci sami v vinograd. Posebno pogosto se pojavlja takrat, ko prične grozdje zoreti.

ŠALE ZA MALE

Mamica, kako se pravi oslovi materi?«

»Oslica. Zakaj vprašaš?«

»Ker si mi včeraj rekla osel,« je odgovoril nadebudni sinček.

Tonček se mora sam peljati z železnico iz Ljubljane v Zagreb. Boji se, da je morda stopil v napačni vlak. Naposled se ojunaci in vpraša sprevodnika:

»Prosim, gospod sprevodnik, ali je to pravi vlak za Zagreb?«

»Da, ta je pravi!« odgovori sprevodnik.

»Ali veste to gotovo, gospod sprevodnik?«

»Da, nič se ne boj. Pet let že vozim s tem vlakom!«

»Pet let? In še zdaj niste prišli v Zagreb?« prestrašeno vzklikne Tonček.

Mihec vpraša svojega starejšega brata:

»Kaj ne, kar človek še ima, tega ni izgubil?«

»Seveda ne, zakaj če nekaj izgubim, potem tistega nimam več,« ga pouči brat.

Mihec se hudomušno nasmehne:

»Oslovskih ušes nisi izgubil?«

»Ne, Mihec...«

»Nu, potem imaš oslovska ušesa!« zakriči poredni Mihec in hitro zbeži iz sobe.

Razdelitev nagrad pridnim „Jutrovčkom“

Za nagrado so bili izžrebani:

1. Ana Marija Sternova, učenka IV. razreda v Malacky pri Bratislavi na Češkoslovaškem.
2. Ivka Zagradnikova, uč. II. razreda gimnazije pri Uršulinkah v Ljubljani.
3. Boris Kostanjšek, uč. V. razreda v Trbovljah - Vode.
4. Vojko Ozim, učenec IV. razr. na Vrtači v Ljubljani.
5. Ivanka Rasperger, uč. VI. raz. v Radečah pri Zidanem mostu.

Vsak nagrajenec dobi lepo knjigo, okrašeno z mnogimi slikami, iz »Mladinske knjižnice Jutra«.

Prihodnjo nedeljo bomo objavili nov natečaj. Opozorite svoje prijatelje in znance, da pazljivo prečitajo prihodnjo številko, kjer bomo spet razpisali pet lepih knjižnih nagrad.

Uredništvo »Mladega Jutra«

Kako je lev lisico preliščil

Osel in lisica, ki sta bila dobra prijatelja, sta romala iz kraja v kraj. Na poti sta srečala leva. Na beg ni bilo misliti.

»Počakaj tukaj,« je rekla zvita lisica oslu, »pogodila se bom z levom, da naju ne požre!«

Osel je bil zadovoljen in lisica je šla levu naproti.

»Kralj vseh živali,« je začela s priliznjeni mglasom, »pusti mi življenje; saj sem samo drobna lisica in mnogo pre-majhna, da bi te mogla nasititi. Glej, tam stoji osel, ta bi bil primeren zajtrk zate. Vem za jamo, ki so jo izkopali lovci nedaleč odtod. Zvabila bom osla v past, da ga boš lahko v miru pohrustal.«

Lev je nekaj zarenčal in lisica je mislila, da ji pritrjuje. Hitro je stekla k oslu in mu rekla:

»Lev nama ne bo ničesar storil; prosila sem tudi zate. Zdaj vidiš, kaj pomeni zvesto prijateljstvo!« Tako govoreč je pripeljala osla do pasti. Lisica, ki je bila lahka, je šla brez nezgode čez zakrito jamo, pod oslom se je pa udrlo in bil je ujet. Lev je prišel za njima, je videl, da mu osel ne more več utiti. Z divjim skokom se je zagnal na izdajalsko lisico in jo v trenutku požrl; šele potem se je spravil na osla.

Jože Kovač:

Čedna mašina

Kdo je v hiši gospodar?
Sinček Tinček gospoduje!
Kar prostora je do vrat,
vsepovsod le on kraljuje.

Zbere lonce, skup jih zveže
ter po sobah nam ropoče.
On razlaga: »To je vlak —
drugega sploh ni mogoče!«

Tinček vozi, puha dim,
da iz ust mu sili slima,
a nikjer ne vidiš dima.
Tinček, čedna si mašina!

In tako ves dan ropoče
po vseh sobah, še na cesto!
Če lepo ga boš poprosil,
te popelje v Novo mesto.

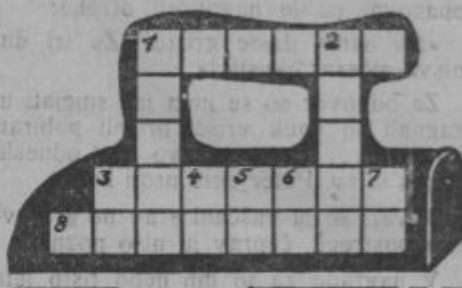
Tam pri zidu je Ljubljana,
Novo mesto je pred vrati.
Brž na vlak, in kot bi trenil,
boš na cilju... Zbogom, mati!

Skopi hlapec

Živel je nekoč hlapec, ki je mislil, da nima nikoli dovolj. Gospodar mu je nekoč dejal:

»Podarim ti toliko zemlje, kolikor je lahko prehodiš do solnčnega zahoda!«

Zdaj je tekel skopi hlapec, kolikor so ga le našle noge. Tekel je čez klanec, skozi smrekov gozd, pa spet dol čez polja in travnike in še mu ni bilo dovolj. Spet se je vzpel na majhen hrib in spet je zdiralj po drugi strani v dolino. In ko se je solnce skrilo za gore, je prišel ves srečen k gospodarju. A predno je mogel izpregovoriti, je padel mrtev na tla. Tako si je bil skopi hlapec pridobil le toliko zemlje, kolikor je je potreboval za svoj grob.

Rešitev zložljivke**Križaljka »Likalnik«**

Pomen besed

Vodoravno: 1. Vprašanje po količini; 3. Nas bije večkrat v življenju; 8. Priprava za likanje.

Navpično: 1. Razdalja od stopala do stopala; 2. Telovadno orodje; 3. Nikalnica; 4. Pritrdilnica; 5. Časovna kratica; 6. Osebni zaimsek; 7. Kavelj.

Rešitev križaljke »Krava«

Vodoravno: 1. Adela, 5. krava, 6. as, 8. Jan, 9. Srb, 11. bo, 12. a.

Navpično: 1. Ar, 2. daj, 3. Eva, 4. Jan, 6. as, 7. Srb, 10. bo.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 22 zlogov: a> be> bel> ce> če> da> si> lo> na> njak> no> pa> ri> sip> sta> stir> telj> u> vi> ver> ži 8 besed: 1. Sedež čipkarstva v dravski banovini, 2. Začetnik česa novega, 3. Posel, 4. Temelj vse učenosti, 5. Obrambna naprava, 6. Del glave, 7. Lesni odpadki pri sekanju, 8. Dom koristnih žuželk.

Vse začetne črke, čitane od zgoraj navzdol, dajo ime slovenskega pesnika, vse končne črke, čitane od spodaj navzgor pa ime njegove mladinske pesmi.

Bistrim glavicam

1. Koliko razredov je dovršil deček, ki je deset let star in ki ni nikoli zaostal?

2. Marica ima tri brate, vsak brat ima eno sestro; koliko otrok je vseh skupaj?

3. Mihca je prišla obiskat gospa, ki je hčerka njegovega očeta. Njen sinček pa je nečak Mihčevega brata Andreja. V kakem sorodu je ta gospa z Mihcem?

Jutrovčki! Najlepše mladinske knjige dobite v knjigarni Tiskovne zadruge v Ljubljani.